

บทที่ 11 ประวัติศาสตร์นิพนธ์อเมริกัน

ประวัติศาสตร์นิพนธ์ของสหรัฐแตกต่างจากประวัติศาสตร์นิพนธ์ของยุโรป เนื่องจากสภาพภูมิศาสตร์ การเมือง ความห่างไกลจากยุโรป ตลอดจนจุดประสงค์ในการเขียนแตกต่างกัน ทำให้ประวัติศาสตร์นิพนธ์ของอเมริกาในระยะแรกไม่เป็นที่สนใจของชาวต่างชาติ ยกเว้นชาวอเมริกันด้วยกัน อย่างไรก็ตี ประวัติศาสตร์นิพนธ์ของสหรัฐอเมริกา ในศตวรรษที่ 20 ก้าวหน้ามากและเป็นที่สนใจทั่วไป ดังนั้นจึงขอแบ่งประวัติศาสตร์นิพนธ์ของอเมริกาออก เป็น 2 ภาค ภาคหนึ่ง ประวัติศาสตร์นิพนธ์ก่อนศตวรรษที่ 20 และภาคสอง ประวัติศาสตร์นิพนธ์ในศตวรรษที่ 20

ประวัติศาสตร์นิพนธ์ก่อนศตวรรษที่ 20

ประวัติศาสตร์นิพนธ์ของสหรัฐก่อนศตวรรษที่ 20 นั้น อาจแบ่งได้เป็น 4 ระยะ ได้แก่ สมัยอาณานิคม สมัยหัตถกรรม ศ.ศ. 1814 สมัยโรมันดิค และสมัยปลายศตวรรษที่ 19 สมัยอาณานิคม ผู้เขียนประวัติศาสตร์ คือผู้ที่อพยพมาจากยุโรป ยังไม่มีความสำนึកเป็นชาติ มักได้อพยพมาจากอังกฤษ ในศตวรรษที่ 17 นี้ นักประวัติศาสตร์ชั้นดีมักเป็นพระพิริตัน¹ และเจ้าหน้าที่ของอาณานิคม ซึ่งทั้งสองกลุ่มได้ช่วยกันสร้างสังคมใหม่ในป่ามักเขียนอย่างเร่งรีบ เรื่องราวที่เขียนได้อพยพจากศาสนา การที่พระเจ้าเมียบทบาทในสังคมของตนตลอดจนมีจุดประสงค์จะบันทึกความยากลำบากให้ชนรุ่นหลังได้เรียนรู้ไว งานเขียนจึงอยู่ในขอบข่ายที่ควบ และมีลักษณะเป็นอัตลือประวัติ ชาตต่างประเทศไม่สูงสนใจ จนกระทั่งคottaon แมร์เซอร์ กล่าวในศตวรรษที่ 17 ว่า “สิ่งครั้งระห่วงอเมริกันและอินเดียนแดงคล้ายกับเป็นสิ่งครั้งระห่วงกบและหมูในมหากาพย สำหรับโลกภายนอก...”²

¹ หลักศาสนาของพากพิริตันนี้เชื่อว่า มนุษย์มีนาปิดด้วยความแค่กำเนิด ดังนั้นในโลกนี้จะมีบุคคล 2 จำพวก คือพากถูกเดือด และพากที่ไม่รอดจากนรก อย่างไรก็ตีพิริตันมีความเชื่อในความเมตตาของพระเจ้า คือพระเจ้าได้ทำสัญญา กับมนุษย์ โดยพระองค์จะช่วยมนุษย์ที่มีความเชื่อในพระเจ้า และพระเยซูอย่างแท้จริง ให้รอดพ้นจากการตกนรก

² Jacobs Barsun & Henry F. Graff, *The Modern Researcher* (Rev ed.; New York : Harcourt, Brace&World, Inc., 1970), p. 205.

ชาวอาณานิคมที่สนใจการบันทึกเรื่องราวนั้น มักเป็นชาวอาณานิคมในรัฐเวอร์จิเนียและแม่สหภาพ สำหรับอาณานิคมเวอร์จิเนีย ก็มีจอร์น สมิธ (ค.ศ. 1579-1632) ได้บันทึกการก่อตั้งอาณานิคมเวอร์จิเนีย (A True Relation....) พิมพ์ใน ค.ศ. 1608 เขายังได้บันทึกถึงการค้าขายกับพวกอินเดียนแดง นอกจากนี้เขายังเกี่ยวกับการเริ่มปลูกยาสูบ การนำทาสนิโกรามยังอเมริกา และการที่เจ้าหนูปิงโพคาชอนทุส ให้ความช่วยเหลือแก่เขา ซึ่งนักประวัติศาสตร์สมัยใหม่มีความเห็นว่าในการนี้หลังนี้ สมิธได้แต่งเรื่องขึ้น (ทั้งหมดนี้อยู่ในเรื่อง General Historie of Virginia,...ค.ศ. 1624) นักประวัติศาสตร์ชาวเวอร์จิเนียอีกคน คือ วิลเลียม สมิธ เป็นพระแสงกลีกันได้รับการศึกษาจากมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด เขาระบุใน The History of The First Discovery And Settlement of Virginia ใน ค.ศ. 1747 เขายังค้นคว้าเอกสารของบริษัทลอนดอน และจากการของจอร์น สมิธ เขาระบุรายละเอียดเกี่ยวกับเวอร์จิเนียจนถึง ค.ศ. 1624 แม้ว่าเขายังตั้งใจจะเขียนประวัติศาสตร์เวอร์จิเนียจนถึงสมัยของเขาระบุแล้ว แต่หนังสือเล่มแรกของเขามีมีผู้สนใจเข้ามาติดตามเขาก็จึงเลิกเขียน อายุ่รากีดี งานของเขายังคงเน้นหนังสือประวัติศาสตร์เวอร์จิเนียที่ใช้ได้อยู่

สำหรับอาณานิคมแม่สหภาพนั้น การเขียนประวัติศาสตร์ก้าวหน้ากว่าของเวอร์จิเนียเนื่องจากผู้ตั้งถิ่นฐาน เป็นเชปปาราติส³ และพิวาริตัน ซึ่งเป็นนักอุดมคติและปัญญาชนทั้งสองกลุ่ม เห็นความจำเป็นในการบันทึกการตั้งถิ่นฐานไว้ ซึ่งเป็นการขอบคุณพระเจ้าในการที่พระองค์ชี้นำมาตلوด

แบรดฟอร์ด วิลเลียม (ค.ศ. 1590-1657)

ผู้นำของอาณานิคอมลีมัชตั้งแต่ ค.ศ. 1621-1657⁴ บางครั้งยกย่องเขาว่าเป็นบิดาประวัติศาสตร์อเมริกัน เขายังเขียน History of Plymouth Plantation งานของเขาระบุถือได้มาก เขายังบรรยายความช่วยเหลือของอินเดียนแดงชื่อ สกวนโต และชาโมเสต ที่สอนชาวอาณานิคมปลูก

³โรเบิร์ต บราน์ เป็นผู้นำกลุ่มเชพparaติส บางครั้งเรียกว่า กลุ่มอิสระ หรือพรรครักษาของบราน์ เป็นกลุ่มไม่พอใจพวก盎格ลีกันอย่างรุนแรง กระบวนการประท้วงแบบง่าย ๆ และเน้นในคำเทศน์ของสาวกปอลที่ว่า “ให้แยกออกจากเพื่อจะไม่ต้องไปสัมผัสสิ่งสกปรก” กลุ่มเชพparaติสจัดเป็นกลุ่มหัวรุนแรง จึงถูกจำกัดด้วยกฎหมายในชื่อ “กลุ่มหัวรุนแรง” แต่ทันท่วงทีพวกเขาก็ต้องยอมรับความหลากหลายในชีวิต เช่น ศาสนา ภาษา ภูมิภาค ฯลฯ

⁴ลีมัช เจริญช้ำมาก ใน ค.ศ. 1624 จำนวนพลเมืองเมืองนี้เพียง 124 คน ใน ค.ศ. 1630 มีน้อยกว่า 30 คน ในระยะแรกนี้แบรดฟอร์ด คาดว่าระบบการที่ชุมชนเป็นเจ้าของที่ดินทั้งหมดจะเป็นประโยชน์ต่ออาณานิคมนี้ แต่ภายหลังทดลองระบบนี้มา 3 ปี ก็เป็นที่ประจักษ์ว่าไร้ผล แบรดฟอร์ดจึงเลิกเสียและให้แต่ละครอบครัวที่มีดินของตนเอง

พีชพื้นเมือง และการหาเฟอร์ เข้าโปรแกรมพฤติกรรมของทอมัส มอร์ตัน และความผิดของโรเจอร์ วิลเลียม เข้าบรรยายโดยราบاد พาญุลุมหมุน แต่ความเชื่อของเขามีต่อพระเจ้ายังไม่เสื่อมคลาย ความยึดมั่นในศาสนาของเขานำให้ผู้อ่านเข้าใจจิตใจของพิลigrim ได้ งานของนายังคงใช้กันอยู่ในปัจจุบัน

ขอที่นั่น วินกรอบ(ค.ศ. 1588-1649)

วินกรอบจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ นับถือศาสนาริสต์นิกายพิวริตัน ในค.ศ. 1629 เขานำชาวอังกฤษกลุ่มนี้ที่นับถือนิกายพิวริตันมาสร้างสังคมตามอุดมการณ์ เป็นตัวอย่างแก่ชาวโลกอันเป็นสังคมที่ยึดมั่นในคัมภีร์ใบเบิล เขา ก่อตั้งอาณา尼คัมแมสซาชูเซต และเป็นข้าหลวงอยู่ 19 ปี เขายังเขียน The History of New England From 1630-1649 เนื้อเรื่องมีเนื้อหา การก่อตั้งอาณา尼คัมแมสซาชูเซตมีได้รวมนิวอิงแลนด์ทั้งหมด แต่ผู้พิมพ์ต้องการให้ขายได้มาก จึงใช้ชื่อนี้ วินกรอบบรรยายถึงการก่อตั้งสังคมที่ยึดมั่นในหลักการของพิวริตัน⁵ การค้ากับหมู่ เกาะอินเดียตะวันตก เรื่องราวของโรเจอร์ วิลเลียมส์และแอนน์ อัชชินสัน ความสัมพันธ์กับ อินเดียนแดง ฝรั่งเศสและดัชช์ การเขียนของเขามีการขาดตอนเป็นห่วง ๆ และกล่าวถึงผู้เขียน อยู่เสมอ แต่งงานของเขาก็จัดเป็นพงศาวดารที่มีค่าเกี่ยวกับอาณา尼คัมแมสซาชูเซต

คอตตอน แมธเชอร์ (ค.ศ. 1663-1728)

งานชิ้นสำคัญที่สุดของสมัยอาณา尼คัม คือ Magnalia Christi Americana ของแมธเชอร์ เขียนระหว่าง ค.ศ. 1693-1697 พิมพ์ในลอนดอนใน ค.ศ. 1702 เขาระบุในตระกูลคนสำคัญของ อาณา尼คัมแมสซาชูเซต แมธเชอร์เป็นพระไได้เขียนเรื่องประมาน 400 กว่าเล่ม Magnalia Christi Americana เป็นเรื่องเกี่ยวกับการก่อตั้งอาณา尼คัมจนถึงการไได้สวนแม่เมดที่ชาเล็ม นอกจากนี้ยังมี ประวัติบุคคลสำคัญ มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ศูนย์รวมกับอินเดียนแดงมีจุดมุ่งหมายยืนยันในความ

⁵ ในปี ค.ศ. 1637 สภาการบกครองแห่งแมสซาชูเซต ออกกฎหมายห้ามคนมาตั้งถิ่นฐานในอาณา尼คัม โดยไม่ได้พิสูจน์ความเห็นพ้องต้องกันความเชื่อทางศาสนาของพิวริตันให้เป็นที่ประจักษ์ในปี ค.ศ. 1648 พวกพระไได้ร่างศาสนบัญญัติ ระบุว่าหากคริสต์ศาสนิกชนสังกัดโบสถ์ใดโบสถ์หนึ่งแข่งอำนาจต่อศาสนาจักร ทางบ้านเมืองจะจ่ายเงินเดือนให้แก่ศาสนาราษฎร์ของโบสถ์นั้น ๆ และปลดออกจากคำแห่งงหันที จุดประสงค์เพื่อให้ประชาชนในอาณา尼คัม มีความเชื่อในทางศาสนาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จะเห็นได้ว่าพิวริตัน ไม่ยอมประนีประนอมในด้านศาสนา ไม่ยอมรับหลักขันติธรรมในทางศาสนา ซึ่งพิวริตันถือว่าเป็นนาปาในการ ขับขยอบรมพร้อมให้คนนำไปดำเนินชีวิตไปตามทางของตนเอง คนที่นอกสุนอกรทางจากลัทธิพิวริตันจะถูกกันสำเร็จ สถาการบกครอง และถูกเนรเทศเข่น แอนน์ อัชชินสัน เป็นต้น

คิดทางศาสนาของพิวตัน เข้าเกลี่ยดซังพากเควกเกอร์⁶ แม้ว่างานของเขาแสดงความศรัทธาทางศาสนาย่างมาก และการขาดการพิสูจน์อักษร แต่ก็ยังคงเป็นงานชิ้นสำคัญเกี่ยวกับประวัติอาณานิคมนิวอิงแลนด์ในศตวรรษที่ 17

ในศตวรรษที่ 18 ศาสนาเลื่อมลง พระก็มีบทบาทน้อยลงด้วย นักประวัติศาสตร์มักเป็นชนชั้นสูง เนื่องจากเป็นชนชั้นร่ำรวย ทำให้มีเวลาว่างในการศึกษา นักประวัติศาสตร์ชนชั้นสูงกลุ่มนี้มีความภูมิใจที่ได้เป็นอิสระจากศาสนาในแมสซาจูสเตตในศตวรรษที่ 18 นี้ มีนักประวัติศาสตร์ที่ควรสนใจคือ โรมัส ปรินซ์ และ โรมัส อัทชินสัน สำหรับ โรมัส ปรินซ์ เป็นพระในบอสตัน เขาก็รวบรวมหลักฐานทางประวัติศาสตร์ แล้วเขียน Chronological History of New England in the Form of Annals (พิมพ์ ค.ศ. 1736, 1755) เป็นประวัติศาสตร์ที่นำเสนอ ส่วนเอกสารที่เขากำஸไว้อยู่ในห้องสมุดประชาชนแห่งบอสตันส่วน โรมัส อัทชินสัน เป็นนักประวัติศาสตร์ที่ยังใหม่ของอเมริกาในศตวรรษที่ 18 เขาระบุ The History of The Colony of Massachusetts Bay เป็นหนังสือที่เขียนอย่างเป็นกลางเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของอาณานิคมตั้งแต่ ค.ศ. 1620-1774 เขายังเกี่ยวกับการพัฒนาทางเศรษฐกิจ การเมือง ศาสนา ภูมิศาสตร์ โดยเฉพาะชุดที่ 3 ของเขาก็เป็นที่น่าสนใจ ที่นำสู่การปฏิริหาริ

สมัยหลังได้รับเอกสาร (ค.ศ. 1776-1814)

ระหว่างการปฏิริหาริเมริกา มีนักประวัติศาสตร์น้อยมาก เนื่องจากเป็นระยะเวลาแห่งความสับสน ผู้เขียนเกี่ยวกับการปฏิริหาริมี วิลเลียม กอร์ดอน เขียน History of the Rise, Progress, and Establishment of the Independence of the United States of America อีกคนคือ เดวิด แรมเซ่ (ค.ศ. 1749-1815) เป็นนายนายแพทย์ในชาร์ลส์ตันได้เขียน History of the American Revolution แสดงความรู้สึกชาตินิยม และผู้เขียนได้ประสบกับเหตุการณ์โดยตรง อย่างไรก็ได้ ทั้งสองคนอาศัยผลงาน

⁶ตั้งโดย จอร์จ ฟอกซ์ (ค.ศ. 1624-91) พากเควกเกอร์เรียกตัวเองว่า สมาคมแห่งมิตรภาพ เควก-เกอร์ เน้นในความเป็นอยู่ง่าย ๆ ของชีวิตไปป่าของความมหۇمراและอุทิศชีวิตของตนเพื่อพระเจ้า และเพื่อนบ้านของตน เควกเกอร์ไม่มีพระเพราะถือคิดว่า “ผู้ที่เชื่อถืออย่างแท้จริงคือพระ” ความคิดของเควกเกอร์ที่เด่นในสายตาคนปัจจุบันคือพากนี้รักษาดังนั้นจึงไม่ยอมรับราชการทหาร อย่างไรก็ได้พากเควกเกอร์ไม่ยอมเสียภาษี แก่รัฐบาลไม่ยอมเปิดหมากทำความเคราพผู้อ้วน จึงเป็นที่รังเกียจของนิกายศาสนาอ่อน ๆ ในอังกฤษขณะนั้น

ของ เอดมัน เบิร์ก ชาวอังกฤษโดยปราศจากความระมัดระวัง⁷ นักประวัติศาสตร์รุ่นหลังในต้นศตวรรษที่ 20 มาค้นพบ ทำให้ละเลยงานของทั้งสองคนไป

หลังการปฏิวัติ นักประวัติศาสตร์มักเขียนเกี่ยวกับห้องถีน ที่เกี่ยวกับการปฏิวัติเวอร์บูรช ของการปฏิวัติ ซึ่งมิใช่การปฏิวัติในระดับชาติ แต่เป็นการปฏิวัติในส่วนของเซาท์แคโรไลนา นิวยอร์ค ฯลฯ เช่น เดวิด แรเมช เขียน History of the Revolution of South Carolina (ค.ศ. 1785) หรือของ เจเรมี เบลແபเป เขียน History of New Hampshire (ค.ศ. 1784-1892) ซึ่งทอคกิลยกย่องมาก การเขียนแต่เรื่องของห้องถีน เนื่องจากสามารถเข้าถึงหลักฐานของห้องถีนได้ ยกเว้นนักประวัติศาสตร์ที่รำรวยที่สามารถจ้างคนไว้คัดลอกไว้ในต่างประเทศ แม้แต่การคมนาคมภายในประเทศก็ไม่สะดวก นักประวัติศาสตร์ชื่อ แจ สปาร์คส์ ใช้เวลาเดินทาง 6 ชั่วโมง จากนิวยอร์ก ถึงอาฟอร์ด เพื่อค้นหาเอกสารทางประวัติศาสตร์ ในระหว่างนี้ยังมีปัญหาขาดแคลนเอกสารชั้นต้น ดังนั้นในต้นศตวรรษที่ 19 อเมริกายังคงไม่มีประวัติศาสตร์ของสหรัฐอย่างไม่มีแบบอย่างสำหรับนักประวัติศาสตร์ระดับชาติ เอเบียล ไฮล์ม เขียนพงศาวดาร 2 ชุด (ค.ศ. 1805) เป็นจามิน ทรัมบูล พิมพ์ประวัติศาสตร์ทั่วไปใน ค.ศ. 1810 แต่เหตุการณ์เขียนถึงแค่ ค.ศ. 1761 แม้แต่ ใน ค.ศ. 1839 เมื่อ สปาร์คส์ บรรยายประวัติศาสตร์การปฏิวัติอเมริกันที่มหาวิทยาลัยฮาร์варด เข้าต้องใช้งานเขียนของ คาร์โต บอตตา ชาวอิตาเลียน

กลุ่มโรมแคนติก (ค.ศ. 1825-1880)

ลักษณะนิยมและการปฏิวัติอเมริกามีส่วนกระตุ้นให้เขียนในแนวชาตินิยม นักประวัติศาสตร์อเมริกาถือประวัติศาสตร์เป็นสาขางานวรรณคดีเช่นเดียวกับนักประวัติศาสตร์ในยุโรป สไตล์การเขียนมีความสำคัญกว่าความคิด เรื่องที่เขียนมักเป็นเรื่องการเมืองและบุคคลสำคัญ งานเขียนที่จดอยู่ในระดับชาติมักจะเป็นชื่อประวัติเช่นของ瓦ชิงตัน และ สปาร์คส์ เขียน The Writings of George Washington (ค.ศ. 1834-37) หรือของ วิลเลียม เวิร์ต เขียน Patrick Henry (ค.ศ. 1818) มีการปรับปรุงงานเขียนประวัติศาสตร์ในช่วงนี้ ภายใต้ ค.ศ. 1830 มีสมาคมประวัติ-

⁷ ออดมัน เบิร์ก เขียน Reflection of the Revolution of France (ค.ศ. 1790) โดยมีการปฏิวัติฝรั่งเศสว่าเป็นหลักการที่มีอันตรายและไม่ตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งความเป็นจริง โดยที่ชาตินี้จะตัดขาดจากนวนธรรมเนียมของเก่าไม่ได้ และเขากำหนายังว่า การปฏิวัติครั้งนี้จะนำไปสู่การจลาจลและระบาดคอมแพคจ์การ เบิร์ก ได้เขียนเรื่องเกี่ยวกับอเมริกาด้วยใน Annual Register

ศาสตร์ประมาณ 24 สม忝ม มีการเก็บเอกสารต่าง ๆ รัฐต่าง ๆ ก็เริ่มสะสมเอกสาร เป็นการปูชนทางให้มีการเขียนประวัติศาสตร์ทั่วไปของอเมริกา แต่หลักฐานเกี่ยวกับประวัติศาสตร์อาณานิคมยังคงอยู่ในอังกฤษแห่งเดียว

อย่างไรก็ตาม การเขียนประวัติศาสตร์ยังต้องสืบเปลืองค่าใช้จ่ายมาก เอ็นรี อัดัมส์กล่าวว่า เป็นงานของชนชั้นสูง เพราะนักประวัติศาสตร์จะต้องรายและมีการศึกษา และ สปาร์คส์ เป็นอาจารย์ประวัติศาสตร์คนแรกที่มหาวิทยาลัยฮาร์варดใน ค.ศ. 1839 ตำแหน่งอาจารย์ประวัติศาสตร์ยังคงมีน้อยและเงินเดือนต่ำ จอร์จ แบนкроฟ กล่าวว่าเขาใช้เงินส่วนตัวประมาณ \$75,000 ใน ค.ศ. 1872 เพื่อค้นคว้าเอกสารและยังต้องเพิ่มเงินอีก \$25,000 กว่างานของเขามากขึ้น เพราะเขาต้องจ้างคนลอกเอกสารให้เข้าที่กองบรรณาธิการในลอนדון จึงมีทั้งปัญหาของเวลา ที่ต้องทำงานหนัก ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ค่าจ้างผู้ช่วยและต้องรู้จักผู้มีอิทธิพลเพื่อขอเข้าไป ค้นคว้าในสถานที่บางแห่ง ประวัติศาสตร์จึงเป็นอาชีพของคนที่มีเวลาว่างและมีเงินเช่น สปาร์คส์ หรือแบนкроฟ

หลังจากยกของประนานาชาติเด็กสัน ก็มีชนชั้นซึ่งไม่พอใจการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่เน้นทางวัฒนาการขึ้น ได้นำมาเขียนประวัติศาสตร์แต่ไม่สนใจประวัติศาสตร์อเมริกา เช่น ตับเบิลยู เอช เพรสคอตต์ เขียน Ferdinand and Isabella (ค.ศ. 1836) และ History of The Conquest of Mexico (3 ชุด ค.ศ. 1843) จอห์น แอล มอตเลีย เขียน Rise of The Dutch Republic (3 ชุด ค.ศ. 1856) และ The History of The United Netherlands (4 ชุด ค.ศ. 1860 และ ค.ศ. 1868)

ฟรานซิส ปาร์คแมน (ค.ศ. 1823-1893)

เป็นนักประวัติศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งของอเมริกา ปาร์คแมนศึกษาในมหาวิทยาลัยฮาร์варด เขาใช้วิธีการวิทยาศาสตร์ในการวิเคราะห์เอกสารทางประวัติศาสตร์ ทำให้นักประวัติศาสตร์กลุ่มวิทยาศาสตร์ในปลายศตวรรษที่ 19 ถือว่าปาร์คแมนอยู่ในกลุ่มวิทยาศาสตร์ด้วย ปาร์คแมนรวมรวมหลักฐานจากหลายด้าน นอกจากรายงานเขียนแล้ว เขายังสัมภาษณ์อินเดียน แดงและคนรุ่นก่อน ๆ ตลอดจนรวมรวมเอกสารจากกองบรรณาธิการฝรั่งเศสและอังกฤษ เพื่อเขียนการต่อสู้ระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศสเพื่อครอบงำอเมริกาเหนือ เขายังเขียน The Oregon Trail (ค.ศ. 1846) The Conspiracy of Pontiac (ค.ศ. 1851) Pioneers of France in The New World (ค.ศ. 1865) The Jesuits in North America in The Seventeenth Century (ค.ศ. 1867) La Salle and the Discovery of the Great West (ค.ศ. 1869) The Old Regime in Canada (ค.ศ. 1874) Count Frontenac and new France Under Louis XIV (ค.ศ. 1877) Mountcalm and Wolfe (ค.ศ. 1884) A Half Century of Conflict (ค.ศ. 1892)

นักประวัติศาสตร์บางคนยกย่องปาร์คแมนเป็น英雄โดยตั้งในประวัติศาสตร์อเมริกัน
บางคนยกย่องเขาเป็นตาชีตุส ปาร์คแมนบรรยายได้ดีมากไม่ว่าจะเป็นบุคคล เหตุการณ์หรือสภาพ
ภูมิศาสตร์ เหตุการณ์ต่าง ๆ มีการเชื่อมต่อกันทำให้เรื่องมีเอกภาพ ปาร์คแมนเองใช้หลักฐานชั้นดีนั้น
ในการประกอบการเขียนอย่างมากมาย แต่งงานเขียนของเขายังขาดความเป็นกลาง⁸

จอร์จ แบนкроฟฟ์ (ก.ศ. 1800-1891)

ศึกษาในเยอรมนีและได้รับอิทธิพลของ อีเรน⁹ แต่ทั้ง 2 แตกต่างกัน อีเรน เน้นทาง
เศรษฐกิจ ในขณะที่แบนкроฟฟ์ไม่สนใจและ อีเรน เน้นความเป็นกลาง แบนкроฟฟ์มีความล้ำเอียง
อีเรน ให้ความสนใจต่อการตีความหมายเกี่ยวกับมวลชนในประวัติศาสตร์ และไม่เน้นการเขียน
แบบน่าดื่นเดิน แบนкроฟฟ์ไม่ถูกดึงในการตีความหมาย แต่บรรยายได้อย่างน่าสนใจ หลักการ
ของแบนкроฟฟ์มี 4 ข้อ

1. ใช้หลักฐานชั้นดีนั้นซึ่งแบนкроฟฟ์สมสโนง
2. เข้าแยกหลักฐานระหว่างชั้นดีนและชั้นรอง ระหว่างผู้เขียนเห็นกับตาตนเอง และที่
ได้ยินได้ฟัง
3. เขาริ่มบรรยายอย่างดีนั้น ซึ่งทำให้ไม่เป็นกลางลักษณะการเขียนของเขามักเน้น
แต่สาระนั้น ต่อต้านกษัตริย์ สนับสนุนประชาธิปไตย ต่อต้านอภิชนาธิปไตย สนับสนุน
คริสต์เดียนและต่อต้านคนนอกศาสนา อเมริกันต่อต้านยุโรป
4. แม้เข้าเขียนแบบบรรยาย แต่เขียนได้อย่างกระชับ เขาย่อข้อความที่อ้างมา บางครั้ง
ทำแบบไม่ถูกธรรม

การเขียนของเขาเป็นไปแบบแปลก บางครั้งทำให้คนอ่านรำคาญใจ แต่ข้อบกพร่องของ
เขายกที่ปรัชญาของเขามีใช้วิธีการ โดยแท้จริงวิธีการของเขางดงามมาก เช่นการเขียน
ประวัติบุคคลนั้นต้องเขียนจากทัศนะของคน ๆ นั้น ไม่ใช่จากทัศนะของผู้เขียน แต่ปรัชญาของเขากำ
ทำให้เขามีวิจารณ์ประวัติศาสตร์อเมริกัน เขาถือว่าพระเจ้ากำหนดแบบในประวัติศาสตร์แล้ว

⁸Willard Thorp, Merle Curti & Carlos Baker,eds., *American Issues Vol. I The Social Record* (Chicago : J.B. Lippincott Co., 1944), p. 283.

⁹อาร์โนลด์ เออร์มานน์ ลูดวิก อีเรน (ก.ศ. 1760–1842) เขาสนใจกับประวัติศาสตร์เชิงและ
แอดฟิลก นอกจากนี้ยังสนใจประวัติศาสตร์และภาระกิจและการเมือง เขายังให้เห็นความแตกต่างระหว่างการค้าสมัย
โบราณและสมัยปัจจุบัน อาจกล่าวได้ว่าเขาใช้ศรษฐกิจตีความหมายประวัติศาสตร์ แต่เขามิได้นำทางศรษฐกิจ
มากเทินไป

การแบ่งสัดส่วนในการเขียนของชาวก็มีข้อบกพร่อง เช่นเขาเขียน History of The United States from the Discovery of America (ค.ศ. 1834-1887) มี 10 ชุด 4 ชุดแรกกินเวลา 271 ปี 6 ชุดหลัง 19 ปี งานของเขาก็ขาดหลักทรรศน์วิทยา เขาเขียนเกี่ยวกับชีวิตของอินเดียนแดงในชุดที่ 3 ซึ่งควรอยู่ชุดที่ 1 แทนครอบพยังสนใจทางการเมืองมากกว่าสังคม เศรษฐกิจ สถาบัน และวัฒนธรรม ทำให้เห็นว่าแบบครอบฟ์ไม่ได้วางโครงการเขียนอย่างมีแบบแผน

งานของเขายังลำเอียงในແບ່ງຕົວ แบบครอบฟ์มีความคิดล่วงหน้ากำหนดอยู่ในใจแล้ว เช่น แบบครอบฟ์ถือว่าชาวอาณานิคมในยุคต้น ๆ นั้น เป็นนักประชาริบไททุกคน แท้จริงสังคมของอาณานิคมของอเมริกันไม่ได้เป็นประชาริบไทในทุกด้าน ต่อมา ชาร์ลส์ ฟรานซิส อดัมส์ ได้เขียน Three Episodes of New England History โดยแก้ไขให้ถูกต้องขึ้น แบบครอบฟ์ยกย่องการปฏิวัติอเมริกา ในฐานะเป็นการต่อสู้เพื่อเสรีภาพของมนุษยชาติ และนำโดยนักชาตินิยมที่เด่น ๆ สำหรับประวัติการก่อตั้งอเมริกาเป็นสาธารณรัฐนั้นเขาก็ถือว่าเทียนเท่า เอนิด โดยให้วิชิตันเข้าแทนที่ จักรพรรดิออกัสตัส สำหรับรัฐธรรมนูญนั้นผู้ร่างก็คือกลุ่มคนที่เป็นอัจฉริยะ ซึ่งคนในยุคก่อน ๆ ไม่อาจเทียบได้

หากใช้มาตรฐานของแบบครอบฟ์ในการตัดสินผลงานของเขาแล้ว จะเห็นได้ว่าข้อบกพร่องของแบบครอบฟ์คือทางด้านภาษา ถ้าหากเขามีความสามารถในการบรรยาย เช่น คำว่า ไล มิเชอเล และแมคคอลีย์แล้ว ผู้อ่านอาจไม่พิจารณาถึงวิธีการของเขาระหว่างที่ไม่เป็นวิทยาศาสตร์ อย่างแท้จริง หรือข้อบกพร่องในด้านข้อเท็จจริง เขายังคงผิดพลาดหลายประการ เช่นเกี่ยวกับ พ.ร.บ. การเดินเรือ เกี่ยวกับพระเจ้าจอร์จที่ 3 และลอร์ดนอร์ท แต่รังเกកิย ก็ยังเข้าเป็นนักประชาริบไททุกที่ยังไงโดยที่แบบครอบฟ์ได้เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย เขายังมีอิทธิพลต่อการศึกษาประวัติศาสตร์น้อย

ประวัติศาสตร์นิพนธ์ในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19

ตั้งแต่ประมาณ ค.ศ. 1870 เป็นต้นไป นักประวัติศาสตร์อาชีพเริ่มมีบทบาทมากขึ้น นักประวัติศาสตร์อาชีพได้ศึกษาวิธีการทางประวัติศาสตร์ และประวัติศาสตร์จากมหาวิทยาลัย กลุ่มนี้สอนประวัติศาสตร์และเขียนด้วย ในด้านการศึกษาประวัติศาสตร์ในอเมริกา ได้มีการยกเลิกหลักสูตรเก่า ๆ ที่ให้ความสนใจประวัติศาสตร์น้อย ทำให้ห้องการมหาวิทยาลัยต้องการอาจารย์สอนประวัติศาสตร์เพิ่มขึ้น แต่เป็นความก้าวหน้าที่เป็นไปอย่างช้า ๆ เนื่องจากใน ค.ศ. 1884 สถาบันการศึกษาขั้นสูงของอเมริกา 400 แห่งมีอาจารย์ที่สอนประวัติศาสตร์โดยตรง

เพียง 20 คน 10 ปีต่อมาอาจารย์สอนประวัติศาสตร์เพิ่มเป็น 100 คน ในขณะเดียวกันมหาวิทยาลัยใหม่ ๆ ที่มุ่งในด้านการวิจัยและผลิตบัณฑิตระดับปริญญาโท ตลอดจนมีการก่อตั้งสมาคมประวัติศาสตร์อเมริกันใน ค.ศ. 1884

นอกจากนี้ ในปลายศตวรรษที่ 19 มีการก่อตั้งห้องสมุดทั่วประเทศ โดยเฉพาะการที่เออร์เบิร์ต พุตันน์ ก่อตั้งห้องสมุดรัฐสภา มุ่งรับใช้กองเกรสและอำนวยความสะดวกแก่ห้องสมุดอื่น พุตันน์ทำให้ห้องสมุดเป็นแหล่งรวมของเอกสาร ต่อมานับตั้งแต่ปี 1904-1937) Journals of The Continental Congress (34 ชุด ค.ศ. 1904-1937)

แม้ว่านักประวัติศาสตร์อาชีพเริ่มมีบทบาทมากขึ้น แต่ก็ยังมีนักประวัติศาสตร์สมัครเล่น เช่น โมเชส ซี ไทรเลอร์ สอนวรรณคดีอังกฤษในมหาวิทยาลัยมิชิแกน เขียนเกี่ยวกับประวัติศาสตร์อาณานิคมและการปฏิวัติ รีโอดอร์ รูสเวลท์ เขียนเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ชายแดนของอเมริกา เอ็นรี อัดมัลส์ เขียนประวัติศาสตร์ในตอนต้นศตวรรษที่ 19 เจมส์ ฟอร์ด โรดส์ เขียนเกี่ยวกับสังคมกลางเมือง และจอห์น แบบค์ แมคมาสเตอร์

นักประวัติศาสตร์สมัครเล่นทั้ง 5 คนยกเว้นแบบค์มาสเตอร์มาร่วมแกมนิวอิงแลนด์หรือนิวยอร์ค ซึ่งเป็นแหล่งที่มีสมาคมประวัติศาสตร์มากมาย ตลอดจนเป็นแหล่งที่สนใจในประวัติศาสตร์ นอกจากนี้แกมนิวอิงแลนด์ยังเป็นแหล่งผลิตนักประวัติศาสตร์ในศตวรรษที่ 17 อันเนื่องจากอิทธิพลของนิกายพิวริย์ที่ถือว่ามนุษย์จะต้องจดบันทึกเพื่อจดจำการกระทำที่ดีของบรรพบุรุษ นักประวัติศาสตร์ทั้ง 5 คนเขียนประวัติศาสตร์ระดับชาติโดยเน้นเอกภาพของชาติตลอดจนเน้นในเสรีภาพ โดยถือว่าเอกภาพและเสรีภาพเป็นสิ่งเปลี่ยนแปลงได้

ส่วนนักประวัติศาสตร์อาชีพมักเขียนเรื่องสถาบัน เช่นการประชุมประจำเมือง การค้าทาง การศึกษา เศรษฐกิจ โดยมุ่งค้นหาจุดกำเนิดของสถาบันเหล่านี้ สืบสานไปถึงสมัยอาณานิคมและยุโรป

นอกจากจะแบ่งกลุ่มนักประวัติศาสตร์ในปลายศตวรรษที่ 19 เป็นนักประวัติศาสตร์อาชีพและสมัครเล่น ยังอาจแบ่งเป็นกลุ่มต่าง ๆ ตามแนวการตีความหมายของนักประวัติศาสตร์ กลุ่มชาตินิยม

จอห์น แบบค์ แมคมาสเตอร์ (ค.ศ. 1852-1932)

เขียน History of the People of the United States (ค.ศ. 1883-1913) มี 8 ชุดเดิมเข้าสอน วิศวกรรมศาสตร์ในมหาวิทยาลัยปรินซ์ตัน เข้าเขียนประวัติศาสตร์อเมริกันตั้งแต่ปีสิ้นสุดการ

ปฏิวัติจนถึงปัจจุบันสุดสังคมากลางเมือง เป็นงานที่ครอบคลุมทั้งการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมและการทูต เป็นประวัติศาสตร์ของประชาชนอเมริกัน เชื่ยนให้แก่ชาวอเมริกัน รีอดอร์ รูสเวลท์ ยกย่องว่าเข้าเป็นนักประวัติศาสตร์ของประชาชนอเมริกันทั้งมวล

แม่มาสเตอร์เน้นในชีวิตประจำวันของประชาชน สภาพสังคมทั่วไปโดยเข้าเก็บข้อมูล จากหนังสือพิมพ์ จดหมาย บันทึกความทรงจำ การท่องเที่ยวของเข้า ทำให้งานของเขาน่าสนใจ และมีผู้ใช้อ้างอิงกันมาก งานของเขามีส่วนทำให้เปลี่ยนทัศนคติของชาวอเมริกันที่มีต่อประวัติศาสตร์ของตนในแบบที่ทำให้มีการวิจารณ์และมีความเป็นจริงมากขึ้น มีการขยายขอบเขตของการเมืองออกไป ตลอดจนกำจัดตำนานต่าง ๆ ออกจากประวัติศาสตร์

แม่มาสเตอร์เขียนบทความลงนิตยสารต่าง ๆ มากมาย และเขียนประวัติศาสตร์ 3 บท ลงใน Cambridge Modern History ต่อมาเขียนตำราของนักเรียนมัธยม เช่น School-History of the United States (ค.ศ. 1897) ใช้หลัก 3 ประการ

1. ขยายขอบเขตของการเมืองไปเป็นเศรษฐกิจ สังคม
2. ลดความสนใจต่อประวัติศาสตร์อาณานิคม
3. ให้ความสนใจการขยายไปทางตะวันตกและอุตสาหกรรมในตะวันออกมากขึ้น

แต่หนังสือเล่มนี้ยังคงให้ความสนใจแก่เรื่องทหารมากไป ซึ่งมีประมาณ 24% ของหนังสือ ทำให้ไม่ได้นำเน้นในเรื่องของภารกิจทางการเมืองบางขบวนการ เช่น การขัดแย้งระหว่างแจ็คสัน และธนาการแห่งสหรัฐ ซึ่งเข้าเชื่ยนสั้นมาก

อาจกล่าวได้ว่า แม่มาสเตอร์ เป็นครูประวัติศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งของชาวอเมริกัน เขายังทำให้ประวัติศาสตร์มีความสำคัญ ข้อบกพร่องของเขานั้น ลูกศิษย์ของแม่มาสเตอร์วิจารณ์ ว่ามีได้ใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์เท่าไรนัก งานของเขายังขาดความต่อเนื่อง แม้เขาคิดว่า อย่างกว้างขวางแต่ไม่ลึกซึ้ง โดยที่มีงานหลายด้าน ทำให้เข้าอ้างผิด ๆ ในบางครั้ง ข้อบกพร่อง ที่สำคัญของเขามี 2 ประการ คือ การอ้างจากหนังสือพิมพ์มากเกินไป เนื่องจากหนังสือพิมพ์ มักจะไม่เป็นกลาง อีกประการคือ เขายังให้ความสำคัญแก่บุคคลสำคัญน้อยเกินไป ในหนังสือของเขายังขาดความหลากหลายทางภาษา แต่คนสำคัญก็มีบทบาทเหมือนกันซึ่งเขามิได้นำอิทธิพลของคนเหล่านี้ให้พอเพียง

ประวัติศาสตร์ในแนววิทยาศาสตร์¹⁰

ประวัติศาสตร์แบบวิทยาศาสตร์ ได้เผยแพร่จากเยอร์มนีในปลายศตวรรษที่ 19 มาปั้งอเมริกา อย่างไรก็ได้ ประวัติศาสตร์แบบวิทยาศาสตร์ได้เกิดในสหรัฐก่อนปลายศตวรรษที่ 19 เช่น ผลงานของนักประวัติศาสตร์สมัยคริลเล่น ชื่อ ริชาร์ด อิลเดรธ เขียน History of the United States (พิมพ์ ค.ศ. 1849-1852) และ เฮนรี ชี ลี เขียนประวัติศาสตร์สมัยกลาง (ค.ศ. 1866-1867) ทั้งสองคนเป็นผู้ริเริ่มประวัติศาสตร์แบบวิทยาศาสตร์ โดยไม่เคยได้รับการศึกษาในต่างประเทศ เฮนรี อัดมัลส์ (ค.ศ. 1838-1918)

เฮนรี อัดมัลส์ เป็นหลานของ จอห์น ควินชี อัดมัลส์ และเป็นบุตรชายของ ซี เอฟ อัดมัลส์ เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยอาร์ราวด์และเบอร์ลิน เฮนรี อัดมัลส์ เป็นเลขานุการของบิดาระหว่างที่ผู้บิดาเป็นเอกอัครราชทูตในอังกฤษ เฮนรี อัดมัลส์จึงอยู่ในแวดวงของผู้ประสบความสำเร็จ เขายังคงบุคคลชั้นนำในการเมือง และปัญญาชน เขากลับมาสอนในมหาวิทยาลัยอาร์ราวด์ แล้วเปิดวิชาสัมมนาเป็นครั้งแรก อัดมัลส์จัดพิมพ์เอกสาร Documents Relating to New England Federalism 1800-1815 (ค.ศ. 1877) เป็นเอกสารที่มีประโยชน์โดยมีคำนำกำกับอยู่ งานชิ้นต่อมาคือ Life of Albert Gallatin เป็นงานสำคัญ คอมมาเจอร์นักประวัติศาสตร์วิจารณ์ว่าเป็นประวัติศาสตร์ชีวประวัติที่ดีที่สุด ส่วน เนвин มีความเห็นว่าเป็นเล่มที่ดี แต่ไม่ใช่เล่มที่ดีที่สุด เนื่องจากขาดการตีความหมายหลักฐานที่ได้มา อัดมัลส์พยายามเขียนอย่างเป็นกลางแต่ขาดความรู้สึกโดยสิ้นเชิง อัดมัลส์เขียน History of the United States during the Administrations of Adams and Jefferson อีกเล่ม คือ Mont-St.-Michel and Chartres (ค.ศ. 1904) มุ่งแสดงเอกสารของสมัยกลาง ส่วน Education of Henry Adams (ค.ศ. 1906, 1907, 1918) แสดงความคิดในสมัยปัจจุบัน เขามีความคิดว่าก่อนที่นิวตันจะคิดทฤษฎีวิทยาศาสตร์ของเขามนุษย์มีความสร้างสรรค์และยึดมั่นในศาสนา แต่เมื่อนิวตันคิดทฤษฎีของเขาก็ได้สำเร็จ คนรุ่นต่อมาได้ใช้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน การใช้เครื่องจักรกับอารยธรรมได้แก่ปัญหาหลายอย่าง แต่ก็ได้นำปัญหาหลายประการ เฮนรี อัดมัลส์ได้ตั้งคำถามว่า เครื่องจักรโดยเฉพาะอย่างยิ่งจะเบิดต่าง ๆ จะทำลายอารยธรรมหรือไม่

¹⁰ ประวัติศาสตร์แบบวิทยาศาสตร์ หมายถึงการวิเคราะห์วิจารณ์หลักฐาน คุณค่าทางแนวโน้มนิติคติ ต้องกว่าคุณค่าทางวิทยาศาสตร์ โดยมีความลึกซึ้งและได้รับอิทธิพลของทฤษฎีวิวัฒนาการ โดยฉีดว่า การเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์จะเน้นการเปลี่ยนแปลงที่เป็นลูกโซ่ เหตุการณ์ทุกเหตุการณ์อยู่ในลูกโซ่แห่งเหตุ และผลที่ไม่สิ้นสุด หน้าที่ของนักประวัติศาสตร์คือค้นหาความเกี่ยวพันของลูกโซ่และโซ่ที่ว่าเหตุการณ์ได้เกิดก่อนและหลังประวัติศาสตร์แบบวิทยาศาสตร์ ยังหมายถึงการใช้วิธีการวิจารณ์ การสัมมนาและการใช้สมมติฐานที่ได้จำกัดวิทยาศาสตร์ธรรมชาตินามาเป็นกฎพื้นฐานของความเป็นจริงที่ใช้กับประวัติศาสตร์ ซึ่งเป็นอิทธิพลของรั้งเก บักเกิลและคาร์วินรวมกัน

1. อดัมส์ถือว่าในประสบการณ์ของมนุษย์จะมี 2 พลัง คือ พลังภายในซึ่งเน้นที่ตัวเอง พลังนี้ถูกห่อหุ้มด้วยศาสตรา พลังนี้ก่อเกิดเอกสารภาพ อีกพลังภายนอกที่ไม่เกี่ยวกับตัวเอง สมัยก่อนเรียกว่าธรรมชาติ สมัยปัจจุบันคือวิทยาศาสตร์

2. ถ้าเราดูประวัติศาสตร์ พลังแรกจะแสดงมากในสมัยกลาง มนุษย์ก้าวมาถึงขั้นสูงสุด ในเรื่องเอกสารภาพ แต่ต่อมาเก็บเปลี่ยนเมืองการใช้เหตุผล มีการทดลองทางวิทยาศาสตร์ มนุษย์และชีวิตที่เคร่งศาสนามิใช่ศูนย์กลางของจักรวาลอีกต่อไป แต่ธรรมชาติและวิทยาศาสตร์กลับเป็นศูนย์กลาง โลกเริ่มไม่เป็นเอกสารภาพ ประวัติศาสตร์จะอยู่ใน 2 รูปนี้

การจะเข้าใจความคิดของอดัมส์ ต้องอ่านทั้ง 2 เลมควบคู่กัน จึงจะเข้าใจได้

เออร์เบิร์ต แบกซ์เตอร์ อดัมส์ (ค.ศ. 1850-1901)

เออร์เบิร์ต แบกซ์เตอร์ อดัมส์ เป็นชาวนิวอิงแลนด์ แต่ไม่ได้มีเชื้อสายเกี่ยวพันกับอดัมส์ คนอื่น ๆ เขาได้รับการศึกษาจาก Phillips Exeter Academy, Amherst College และมหาวิทยาลัยไฮเดลเบรก ต่อมาได้เป็นผู้อำนวยการศึกษาประวัติศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยจอห์น ฮอบกินส์ในระหว่างทศวรรษที่ 1880 และ 1890 เขายังคงมีความเชื่อเกี่ยวกับสถาบันท้องถิ่นของอเมริกาเหมือนของเซอร์ เจนรี เมน ที่กล่าวว่าสถาบันท้องถิ่นของอเมริกามีจุดกำเนิดที่ป่าไนแอร์มัน แล้วแพร่หลายมา ยังอังกฤษ และตกทอดมาถึงนิวอิงแลนด์ในอเมริกา¹¹ ความคิดนี้ อัลเบิร์ต บุสแนล ชาร์ก ได้ตั้งเป็นสมมติฐานติวตอนคึ้นมาเรียกว่า “หลักพื้นฐานประวัติศาสตร์อเมริกา” สรุปได้ดังนี้

- ประวัติศาสตร์ทุกชาติมีความเกี่ยวพันกับชาติอื่น
- สถาบันเป็นการเจริญเติบโต มิใช่การสร้างขึ้นมา
- สถาบันของสหรัฐมีจุดกำเนิดจากติวตอนคิค แล้วตกทอดมาเป็นของอังกฤษแล้วมาถึงอเมริกา
- ความเจริญเติบโตของสถาบันของสหรัฐ ได้เริ่มจากท้องถิ่นแล้วมุ่งสู่ส่วนกลาง ทฤษฎีนี้มีการถกเถียงในอังกฤษ ใน ค.ศ. 1883 เฟรเดอริค ชีบอร์น เขียน The English Village Community โดยยังว่าสถาบันท้องถิ่นได้อิทธิพลของโรมันมากกว่าเยอรมัน ต่อมาลูกศิษย์ของเออร์เบิร์ต แบกซ์เตอร์ อดัมส์ ชื่อ ชาร์ลส์ เอ็ม แอนดรูว์ ก็โอมต์ความคิดของอาจารย์ซึ่งจะศึกษาต่อไป

¹¹ John Higham, Leonard Krieger and Felix Gilbert, *History*, p. 161.

ถึงแม้ว่าเออร์เบิร์ต แบกซ์เตอร์ อดัมส์มิใช่นักประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียง แต่เข้าเป็นบุคคลแรกที่สนับสนุนให้มีการใช้ประวัติศาสตร์เป็นวิชาชีพ และนำแบบอย่างการศึกษาประวัติศาสตร์ในเยอรมันมาใช้ในอเมริกามากกว่าคนอื่น ยิ่งกว่านั้น ได้ร่วมก่อตั้งสมาคมประวัติศาสตร์อเมริกันโดยได้รับความช่วยเหลือจากสมาคมสังคมศาสตร์อเมริกัน ผู้ร่วมก่อตั้งมี 41 คน แต่มีน้อยคนที่ได้รับการฝึกมาทางประวัติศาสตร์ เออร์เบิร์ต แบกซ์เตอร์ อดัมส์เป็น例外ในการของสมาคมดังกล่าวถึง 16 ปี

เออร์เบิร์ต แบกซ์เตอร์ อดัมส์ ได้ใช้ความพยายามในการซักซ่อนสมาคมประวัติศาสตร์ของรัฐและห้องถินให้มาขึ้นอยู่กับสมาคม ต่อมาเข้าพยาบาลให้สมาคมขึ้นอยู่กับสำนักการศึกษาของสหรัฐ เพื่อรัฐบาลจะได้ให้เงินช่วยเหลือเพื่อใช้ในการค้นคว้าหรือพิมพ์เอกสาร ใน ค.ศ. 1889 กองเกรสรักกี้ให้ความช่วยเหลือ อย่างไรก็ได้ สภาพของอเมริกาแตกต่างจากเยอรมันนี เนื่องจากปัญญาชนในอเมริกามีได้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับรัฐในปลายศตวรรษที่ 19 และโดยที่ウォชิงตันเองก็มีได้เป็นเมืองหลวงแบบยุโรป กล่าวคือเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่าง เช่น ความรู้ แฟชั่น การเมือง สังคม ฯลฯ ทำให้มีการถกเถียงใน ค.ศ. 1895 ว่าจะประชุมในเมืองใด เนื่องจากウォชิงตันมีได้เป็นศูนย์กลางทางความรู้ ทำให้การประชุมของสมาคมไม่น่าสนใจ จึงมีมติให้เปลี่ยนสถานที่ประชุมทุกปี โดยประชุมตามมหาวิทยาลัยใหญ่ ๆ

ผลงานของสมาคมในระยะนี้ที่น่าสนใจ คือ มีการแต่งตั้งกรรมการเพื่อพิจารณาปรับปรุงหลักสูตรประวัติศาสตร์ในโรงเรียนมัธยม สมาคมได้ออกนิตยสารชื่อ American Historical Review หรือ AHR ใน ค.ศ. 1895 ในที่สุดผู้นำของสมาคมตระหนักว่าไม่อาจพึ่งรัฐบาลได้ จึงดำเนินการตั้งคณะกรรมการจัดเก็บเอกสารขึ้นคณะหนึ่ง เพื่อร่วบรวมรายชื่อเอกสารที่ไม่ได้ตีพิมพ์ที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์อเมริกา และตั้งคณะกรรมการกองบรรณาการ ค.ศ. 1899 เพื่อพิมพ์หลักฐานประวัติศาสตร์ที่มีในแต่ละรัฐออกเผยแพร่แก่ผู้สนใจ ใน ค.ศ. 1907 สมาคมก็เลิกประเพณีเลือกผู้ที่จะอุปถัมภ์ประวัติศาสตร์มาเป็นประธาน และผู้ได้รับเลือกเป็นนักประวัติศาสตร์ชื่อ จอห์น แฟรงคลิน เจมส์

กลุ่มนักประวัติศาสตร์อเมริกัน

นักประวัติศาสตร์ในกลุ่มนี้ได้แก่ จอร์จ หลุยส์, เออร์เบิร์ต แอล օอสกูด และชาร์ลส์ เอ็ม แอนดรูส์ ในปลายศตวรรษที่ 19 อเมริกาและอังกฤษมีสัมพันธ์ไม่เครือข่ายต่อ กัน เนื่องจากเยอรมันมีทำที่ที่ก้าวร้าว ทำให้هنักประวัติศาสตร์กลุ่มดังกล่าวหันมาศึกษาโดยการปกคล้อง

อาณา尼คของอังกฤษ โดยสรุปนักประวัติศาสตร์กลุ่มนี้มีความเห็นว่า อังกฤษปกครองอาณา尼คดีแล้ว สาเหตุของการปฏิวัติมีได้เกิดจากความบีบคั้นของ พ.ร.บ.การเดินเรือต่าง ๆ คณะกรรมการการค้า และศาลต่าง ๆ ได้กำหนดที่ของตนถูกต้อง อย่างไรก็ได้ การปฏิวัติอเมริกาเป็นผลจากที่อเมริกาได้พัฒนาทางสังคมและการเมืองที่ผิดแยกไปจากอังกฤษ ดังนั้น สาเหตุของการปฏิวัติอยู่ที่การขัดแย้งทางด้านอุดมการณ์

ชาร์ลส์ แมคเลน แอนดรูส์ (ค.ศ. 1863-1943)

แอนดรูส์ โจมตีความคิดเกี่ยวกับต้นกำเนิดสถาบันห้องถีนของอเมริกาของ เออร์เบิร์ต แบกซ์เตอร์ อดัมส์ แอนดรูส์เขียนวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับการตั้งถีนฐานในลุ่มแม่น้ำคอนเนคติกัต โดยชี้ให้เห็นว่าสมมติฐานตัวโคนิกเป็นการเปรียบเทียบ ความเหมือนกันอย่างผิวเผินมากกว่า แสดงให้เห็นว่ามีความเกี่ยวพันกันอย่างแท้จริง เนื่องจากเมืองในนิวอิงแลนด์แตกต่างจากเมืองของตัวโคนิกมาก และชุมชนที่ปักร่องรอยในสมัยแองโกล แซซอนก็ไม่มีหลักฐานพอที่เชื่อถือได้ นักประวัติศาสตร์กลุ่มอาณา尼ค ชื่อ เอ็ดเวิร์ด แซนนิ่ง สนับสนุนความคิดของแอนดรูส์ในเวลา 2 ปีต่อมา นอกจากนี้แอนดรูส์มีความคิดว่ารัฐบาลทั่วไปสร้างเมือง ดังนั้น สถาบันส่วนกลางมาก่อ起สถาบันอื่น ๆ ดังนั้นจะต้องศึกษาโดยรายอังกฤษก่อนที่จะเข้าใจอาณา尼คของอเมริกา ทำให้กลุ่มนี้ได้เชื่อว่า กลุ่มอาณา尼ค

แอนดรูส์ได้ตีความหมายการปฏิวัติอเมริกาในหนังสือชื่อ The Colonial Background of The American Revolution (ค.ศ. 1924) สรุปว่านโยบายใหม่ของอังกฤษที่ใช้ในอเมริกานั้น กระตุ้นให้เกิดวิกฤตการณ์ทางรัฐธรรมนูญ นักปลุกระดมที่ขาดความรับผิดชอบได้ใช้ปรัชญา สิทธิตามธรรมชาติ ทำให้เรื่องต่าง ๆ เลวลง

เมื่อแอนดรูส์แก่ลงเข้ารีบ The Colonial Period of American History (ค.ศ. 1934-1938) แอนดรูส์ ยังมีลูกศิษย์ที่รับช่วงงานคือ ลอร์เวนซ์ เอช กิบสัน เขายังเป็นผู้ทำให้กลุ่มอาณา尼คทันสมัยขึ้น ในทศวรรษที่ 1930 กลุ่มอาณา尼คหมดอิทธิพลในมหาวิทยาลัยใหญ่ ๆ กลุ่มที่มีอิทธิพลคือกลุ่มโพร์เกรรสซีพ

แอนดรูส์มักเขียนแบบกฎหมาย ไม่เขียนเกี่ยวกับการพัฒนาทางเศรษฐกิจของอาณา尼ค แต่เลยกการขัดแย้งในแต่ละ ตลอดจนให้ความสนใจต่อประวัติศาสตร์ประชาชนธรรมดาน้อยมาก

ເຊອົ້າປີ່ຕ ແລະ ອອສກຸດ (ຄ.ສ. 1855-1918)

ຕຶກຈາກພາວິທາລ້າໂຄລັມເບີຍ ໃນ ດ.ສ. 1887 ເຂົາເປັນຄຽ້ງຂໍ້ມັຍມແລະໄດ້ພິມພົບທ ຄວາມເກື່ອງກັບອານານິຄມອອເມຣິກາ ເຂົາເຖິງວ່າອອເມຣິກາໃນຮະແຮກ ຖ ມີໄດ້ຕັດຂາດຈາກຢູ່ໂປໂໂດຍ ສິ້ນເຊີງ ໃນການຕຶກຈາກປະວັດຝາສຕ່າງອານານິຄມຕ້ອງມອງຈາກລອນດອນແລ້ວຈຶ່ງຕະຫຼກວ່າຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມຢຸດທິຮຣມມີໄດ້ຢູ່ກັບຝ່າຍໜຶ່ງຝ່າຍໄດ້ ອອສກຸດໄດ້ປະລຸງຢາເອກໃນ ດ.ສ. 1889 ເຂົາໄດ້ເດີນທາງ ໄປລອນດອນເພື່ອຄັ້ນຄວາມເພີ່ມເຕີມ ກລັບມາເປັນອາຈາຍທີ່ໂຄລັມເບີຍແລະເວີ່ມເຂີຍປະວັດຝາສຕ່າງບັນ ຂອງອານານິຄມ

ອອສກຸດຮາຍງານຕ່ອສມາຄມປະວັດຝາສຕ່າງອົມເມຣິກາໃນ ດ.ສ. 1898 ເກື່ອງກັບການຄັ້ນພບຂອງ ເຂົາລ່າວຄື່ອ ເຂົາແປ່ງແຍກອານານິຄມຕາມໂຄຮງສ້າງຮູ້ຮຣມນູ່ ນັກປະວັດຝາສຕ່າງເຄຍແປ່ງ ອານານິຄມເປັນເບື້ອຕ ຖ ເຊັ່ນ ນິວອິງແລນດ ອານານິຄມກາຄກລາງ ແລະ ອານານິຄມກາຄໄຕ້ ແຕ່ອອສກຸດ ແປ່ງອານານິຄມເປັນອານານິຄມທີ່ໄດ້ຮັບປະທານບັດ ແລະ ອານານິຄມສ່ວນພຣະມາກຊັ້ຕຣີຢ ການແປ່ງ ເຊັ່ນນີ້ກໍໄດ້ຕຶກຈາກເປົ້າຢືນເທື່ອໄດ້ຕີກວ່າ ອອສກຸດເຂີຍ The American Colonies in The Seventeenth Century (3 ຊຸດ ດ.ສ. 1904-1907) ອອສກຸດມີລູກສີ່ຍົດທີ່ເກັ່ງມາກຄື່ອ ຈອຣັຈ ລຸຢູ່ສ ເບີ່ຢົ່ງ ຈອຣັຈ ລຸຢູ່ສ ເບີ່ຢົ່ງ

ເຂົາແນ້ນໂຍບາຍເຄຣະຮູກຈອງອັກຖຸທີ່ມີຕ່ອອານານິຄມ ໂດຍເລັກນຳໂຍບາຍອານານິຄມ ຂອງອັກຖຸໃນຮ່ວ່າງ ດ.ສ. 1578-1765 ເຂົາສຽບວ່າລັທີພານິ້ຍົງນິຍມທີ່ອັກຖຸໃຫ້ນັ້ນເປັນຄວາມ ພພາຍາມທີ່ຊ່ວ່ອສັດຍົງກ່ອຜລປະໂຍ້ນແກ່ຈັກຮຽດຕີ

ນັກປະວັດຝາສຕ່າງກຸ່ມອື່ນ ຈຸ່ນ

ໃນຄຕວຮຽທີ່ 17 ແລະ 18 ນັກປະວັດຝາສຕ່າງອົມເມຣິກັນມີໄດ້ເຂີຍປະວັດຝາສຕ່າງຢູ່ໂປໂ ແຕ່ມາເຂີຍໃນຄຕວຮຽທີ່ 19 ຈານທີ່ເປັນທີ່ຍອມຮັບໄດ້ແກ່ຂອງ ວອົງທັນ ເອຣົວົງ ເຂີຍ Columbus (ດ.ສ. 1828) ວິລເລີຍ ເພຣສໂຄຕໍຕ ເຂີຍ History of The Reign of Ferdinand And Isabella, The Catholic (ດ.ສ. 1838) ເພຣສໂຄຕໍຕ ສີ່ວ່າເຂົາເຂີຍໂດຍປຣຸກຈາກຄວາມຮູ້ສຶກໃນເວົ້ອງຫາຕີ ນອກຈາກນີ້ ຍັງມີ ເຊົ່ນຮີ ທັງລົ້ງລົ້ງ ລື ເຂົາພັນປະວັດຝາສຕ່າງບັນເພື່ອຕຶກຈາກປະວັດຝາສຕ່າງທ່ານໄປຂອງ ແຕ່ລະບຸດ ນັກປະວັດຝາສຕ່າງສຳຄັງອີກຄົດໆອ ລັພິຣີ ທີ່ ມາແຊນ (ດ.ສ. 1840-1914) ເຂີຍປະວັດຝາສຕ່າງຂອງມහາອໍານາຈາກທະເລ ມີຈຸດມຸ່ງໝາຍເພື່ອໃຊ້ເປັນທເວີ່ນຂອງປະເທດ ຂໍ້ວ່າ The Influence of Sea Power Upon History, 1660-1783 (ດ.ສ. 1890) ເຂົາວິເຄະໜ້າຄວາມຮູ່ຮ່ວ່າງແລະ ຄວາມເສື່ອມຂອງ ມາອໍານາຈາກທະເລ ເຊື່ອມໂປ່ງປະວັດຝາສຕ່າງການເມືອງກັບປະວັດຝາສຕ່າງການນາວີ ມາແຊນ ມີອິທີພລຕ່ອນຮີໂດດອວ ຮູ່ສເວລທ ວຸົມສາມາຊີກ ເຊົ່ນຮີ ດາບອຕ ລອດຈ ແລະ ນັກຈັກຮຽດຕີນິຍມອື່ນ ຈຸ່ນສື່ອຂອງເຂົາແພວ່ຫລາຍນອກອມເມຣິກາມາກ ຄວາມຄິດຂອງເຂົາໄດ້ຮັມເຂົ້າໄວ້ໃນໂຍບາຍຂອງສຫຮູ້